

1 Pierādīšanas pienākums

1.1 Kādi ir pierādīšanas pienākuma noteikumi?

Vispirms būtu jānorāda, ka Itālijas tiesību sistēmā pierādījumus reglamentē divi dažādi akti: procesuālās normas ir noteiktas Civilprocesa kodeksā, proti, tā 228. un 229. pantā, savukārt t.s. materiālās normas ir noteiktas Civilkodeksā no 2730. panta līdz 2735. pantam. Iemesls, kādēļ pastāv sistēmas dalījums materiālajās un procesuālajās normās, ir rodams iepriekš spēkā esošajā tiesību regulējumā, kas saskaņā ar Napoleona kodeksu, kurā dominēja uzstādījums, ka pierādījumi ir jāaplūko gan no statiskas, gan dinamiskas perspektīvas (tikai procesuāli). Ziņojumā par Civilkodeksu, vienlaikus norādot iepriekš minētos iemeslus, ir paskaidrots, ka pierādījumus izmanto, lai īstenotu vai kopumā aizstāvētu kādas personas tiesības, turklāt ne tikai tiesvedībā, bet arī ārpus šādas tiesvedības ietvariem un pirms tās sākšanas: tādēļ arī pierādījumi ir ietverti tiesību kodifikācijā. Pierādīšanas pienākumu reglamentē iepriekš minētais akts, nevis Civilprocesa kodekss.

Kopumā pierādīšanas pienākumu reglamentē Civilkodeksa 2697. pants, kurā noteikts: “*Puse, kas tiesā vēlas izmantot savas tiesības, nodrošina pierādījumus par faktiem, ar kuriem tiek pamatota puses prasība. Puse, kas apstrīd šādu faktu patiesumu vai apgalvo, ka tiesības ir grozītas vai izsmeltas, nodrošina pierādījumus par faktiem, ar kuriem tiek pamatota šāda pretenzija.*” Tādējādi saskaņā ar šiem principiem prasītājam ir jāpierāda fakti, uz kuriem balstās tā prasība, t. i., fakti, kam piemīt attiecīgās tiesiskās sekas. Savukārt atbildētājam ir jāsniedz pierādījumi par faktiem, kas atceļ atbildību, vai arī demonstrē, ka tiesības ir izsmeltas vai grozītas tādā veidā, ka prasītāja prasība būtu noraidāma. Ja prasītājs nespēj pamatot savu prasību, pieteikums tiek noraidīts neatkarīgi no tā, vai atbildētājs iesniedz pretargumentus un pamatojumu. Civilkodeksa 2698. pants padara par spēkā neesošu vienošanos, kuras mērķis ir nodot vai grozīt pierādīšanas pienākumu attiecībā uz neatņemamām tiesībām vai kura pārlieku apgrūtina kādu no pusēm tās tiesību realizēšanā. Ja pierādījumi ir nepietiekami, tas kaitē attiecīgās puses pozīcijai — gan prasītāja, gan atbildētāja gadījumā — kurai ir jāpierāda faktu patiesums vai nepatiesums, jo tiek uzskatīts, ka situācija, kad pierādījumi nav pietiekami, ir līdzvērtīga situācijai, kad pierādījumu nav vispār.

1.2 Vai pastāv noteikumi, kas atbrīvo noteiktus faktus no pierādīšanas pienākuma? Kādos gadījumos? Vai ir iespējams iesniegt pierādījumus, lai pierādītu, ka kāds juridisks pieņēmums, nav pareizs?

Civilprocesa kodeksa (kas grozīts ar 2009. gada Likumu Nr. 69) 115. pants ļauj tiesai uzskatīt faktus par pierādītiem neatkarīgi no pierādījumiem, ko sniegusi prasību iesniegusi puse, ja šos faktus konkrēti nav apstrīdējusi pretējā puse. Tādējādi, atkāpjoties no Civilkodeksa 2697. panta, faktu uzskata par pierādītu, ja tas netiek nekavējoties apstrīdēts. Šo noteikumu nepiemēro lietās, ko skata aizmuguriski (*in absentia*): ja atbildētājs neierodas tiesā, prasītāja apgalvotie fakti netiek uzskatīti par “neapstrīdētiem”, jo minētā norma, kas reglamentē aizmugurisku tiesvedību, “*ir pretrunā Itālijas procesuālo tiesību tradīcijām, saskaņā ar kurām neuzskata, ka puse, kura nav ieradusies tiesā vai ierodas ar nokavēšanos, būtu izdarījusi nepārprotamu atzīšanos*” (Konstitucionālā Tiesa (*Corte Costituzionale*), 2007. gada 12. oktobra spriedums Nr. 340). Citiem vārdiem sakot, saskaņā ar Itālijas civilprocesa normām gadījumā, kad puse neierodas tiesā, netiek uzskatīts, ka tā būtu izdarījusi nepārprotamu atzīšanos, bet drīzāk tiek uzskatīts, ka puse ir nepārprotami apstrīdējusi prasību. Tomēr ārkārtas apstākļos likumā ir skaidri noteikts scenārijs, atbilstoši kuram puses neierašanās tiesā ir atzīstama par konkrētu rīcību, kas uzskatāma par paredzamu: piem., saskaņā ar Civilprocesa kodeksa 789. pantu gadījumā, ja neviena no iesaistītajām pusēm skaidri neapstrīd projektu, šāda rīcība ir pielīdzināma apstiprinājumam (skat. Augstākās Kasācijas Tiesas (*Corte Suprema di Cassazione*) Civillietu departamenta II palātas 1988. gada 6. jūnija spriedumu Nr. 3810).

Pierādīšanas pienākums tiek “mīkstināts” prezumpcijas gadījumā, t. i., ja pašā likumā ir noteikta konkrētu faktu kā pierādījumu vērtību vai tiek atļauts tiesai, pamatojoties uz zināmu faktu, izdarīt secinājumus par nezināmu faktu (Civilkodeksa 2727. pants). Prezumpcijas iedala šādi: 1) juridiskās prezumpcijas, kas ir noteiktas tiesību aktos un var būt atspēkojamas prezumpcijas (*iuris tantum*) – proti, tās var atspēkot, ja tiek iesniegti pierādījumi par pretējo, vai neatspēkojamas prezumpcijas (*iuris et de iure*) – resp., tās nevar atspēkot, cenšoties tiesā iesniegt pierādījumus par pretējo; 2) vienkāršas prezumpcijas, kuras tiesai pēc tās ieskatiem ir jāizvērtē, pieņemot tikai būtiskas, precīzas un konsekventas prezumpcijas; vienkāršas prezumpcijas netiek atzītas saistībā ar faktiem, attiecībā uz kuriem likums nepieļauj liecinieku pierādījumus (Civilkodeksa 2729. pants). Pierādīšanas pienākums tiek “mīkstināts” arī vispārzināmu faktu gadījumā, t. i., tādu faktu, kas nolēmuma taisīšanas brīdī un vietā ir bijuši plaši zināmi un līdz ar to nav apšaubāmi (Civilprocesa kodeksa 115. pants).

1.3 Kādā apmērā tiesai ir jābūt pārliecinātai par kādu faktu, lai tā varētu pamatot savu spriedumu ar šo faktu?

Tiesai pēc tās ieskatiem ir jāizvērtē pierādījumi, izņemot gadījumus, kad likumā ir noteikts savādāk; tā var arī izsecināt pierādījumus no atbildēm, ko tai sniegušas puses, no pušu nepamatota atteikuma atļaut veikt jebkādas tiesas norīkotas pārbaudes, no pušu uzvedības tiesvedības laikā (Civilprocesa kodeksa 116. pants). Tiesas lēmumam atbalstīt prasību vai iebildumus pret to jābūt balstītam vienīgi uz faktiem, kas pilnībā pierādīti tieši vai atbilstīgi prezumpcijas principam. Tiesas spriedums nedrīkst būt balstīts uz nepierādītiem faktiem, pat ja ir iespējams vai ļoti iespējams, ka tie ir patiesi.

2 Pierādījumu iegūšana

2.1 Vai pierādījumi vienmēr jāiesniedz kādai no lietas pusēm, vai arī atsevišķos gadījumos tiesnesis var iegūt pierādījumus pēc savas iniciatīvas?

Saskaņā ar Itālijas tiesību sistēmu attiecībā uz pierādījumu iegūšanu ir piemērojams princips, ka procesa tvērumu nosaka puses (*principio dispositivo*), kas paredzēts Civilprocesa kodeksa 115. panta 1. punktā, proti, tiesas sprieduma pamatā jābūt pušu iesniegtajiem pierādījumiem, “izņemot likumā noteiktos gadījumus”. Taču šim noteikumam ir paredzēti atsevišķi izņēmumi, kas noteikti šādos Civilprocesa kodeksa pantos:

- 117. pantā — tiek atļauta pušu neoficiāla izjautāšana;
- 118. pantā — tiek atļauts izdot rīkojumu par personu un priekšmetu pārbaudēm;
- 61. un 191. pantā — tiesai tiek atļauts pieprasīt eksperta slēdzienus;
- 257. pantā — tiesai tiek atļauts pieaicināt liecinieku, kuru norādījis cits liecinieks, un
- 281. ter pantā — tiek atļauts, ka vispārējās piekritības tiesa (*tribunale*) viena tiesneša sastāvā izdod rīkojumu par liecību iegūšanu, ja pušu faktu izklāstā minētas personas, kuras, iespējams, varētu būt informētas par faktiem.

Darba strīdos principu, ka procesa tvērumu nosaka puses, var aizstāt ar sistēmu, kam raksturīgi objektīvās izmeklēšanas principa elementi, it īpaši ievērojot šādus nosacījumus:

- 420. pants nosaka, ka puses lietas izskatīšanas sēdes laikā var brīvi nopratināt; un

- 421. pants nosaka, ka tiesa jebkurā laikā pēc savas iniciatīvas var norīkot, ka tiek atzīts jebkurš cita veida pierādījums, pat pārsniedzot Civilt kodeksā noteiktās robežas. Tiesvedībā par vecāku atbildību tiesa pēc savas iniciatīvas var norīkot pierādījumu iegūšanu, tai skaitā nodokļu policijas (*polizia tributaria*) veiktas pārbaudes; taču tikai attiecībā uz rīkojumiem, kas skar nepilngadīgos. Laulību šķiršanas procesos, ja pastāv strīds, vispārējā tiesa var likt veikt izmeklēšanu par pušu ienākumiem, aktīviem un faktisko dzīves standartu, kā arī, ja nepieciešams, pieaicināt nodokļu policiju.

2.2 Ja kādas puses lūgums pieņemt pierādījumu tiek apmierināts, kas noteik tālāk?

Ja viena puse pieprasa pierādījumu iegūšanu, pretējā puse var pieprasīt tādu pierādījumu iegūšanu, kas liecinātu par pretējo. Tiesa pieņem abus pieteikumus, ja tai ir pamats uzskatīt, ka iesniegtie fakti būs būtiski sprieduma pieņemšanā.

Ja tiesa pierādījumus pieņem, tad tā pēc tam turpina to uzklausišanu.

Pēc tam, kad ir iegūti pierādījumi, lieta tiek iztiesāta.

2.3 Kādos gadījumos tiesa var noraidīt puses lūgumu pieņemt pierādījumu?

Pierādījumus tradicionāli definē kā līdzekļus, kas palīdz atklāt kādu faktu un tādējādi pierāda minēto faktu un apliecina tā noteiktību, vai kā instrumentu, ar ko tiesnešus pārliecina par konkrēto faktu patiesumu. Lai atļautu to izmantošanu tiesvedībā, sākotnējai prasībai ir jābūt pieņemamai un nozīmīgai. Lai sākotnējā prasība būtu pieņemama, tā nevar būt vērsta pret aizliegumu, kas noteikts ar likumu (piem., Civilt kodeksa 2726. pants attiecībā uz maksājumiem). Citiem vārdiem sakot, tiesai ir jānosaka, vai ierosinātais konkrētais pierādījumu savākšanas pasākums nav pretrunā likumam. Uz t.s. īpašajiem pierādījumiem, kuri nav aprakstīti Civilt kodeksā, arī attiecas ar likumu noteiktie aizliegumi. Savukārt nozīmīgums tiek vērtēts no citas perspektīvas un ir saistīts ar "faktu, kas veido pierādījuma būtību". Lai sākotnējā prasība būtu pieņemama, tiesai ir jāpārliecinās, vai faktam, kura pierādīšana tiek prasīta, būs reāla ietekme uz spriedumu lietā. Attiecīgi fakti, kuriem nebūtu nekādas ietekmes uz prasības pieņemšanu vai noraidīšanu, nav pieņemami, pat ja tie tiek pierādīti. Lai jautu tiesai izvērtēt pierādījumu nozīmīgumu, likumdevējs ir noteicis, ka prasībai ir jāatbilst vismaz trim konkrētības līmeņiem, tādējādi jāsniedz vismaz trīs dažādu veidu informācija: tematiskā jeb KUR; vēsturiskā jeb KAD un funkcionālā jeb KĀDAM NOLŪKAM. Fakti, kas nav konkrēti apstrīdēti, nav jāpierāda (Civilt procesa kodeksa 115. pants).

2.4 Kādi ir dažādie pierādījumu veidi?

Itālijas tiesībās izdala dokumentārus un nedokumentārus pierādījumus. Pierādījumi, kurus reglamentē Civilt kodekss, tiek uzskatīti par parastiem pierādījumiem.

Dokumentārie pierādījumi ietver:

publiskus dokumentus (Civilt kodeksa 2699. pants un turpmākie panti);

privātus dokumentus (2702. pants un turpmākie panti);

telegrammas (2705. pants un turpmākie panti);

mājsaimniecības dokumentus un uzskaites dokumentus (2707. pants);

uzņēmuma grāmatvedības uzskaiti (2709. pants);

mehāniski sagatavotas kopijas (2712. pants);

dokumentu un līgumu kopijas (2714. pants un turpmākie panti).

Digitālie dokumenti arī ir pierādījumi.

Nedokumentārie pierādījumi ietver:

liecinieku liecības (Civilt kodeksa 2721. pants un turpmākie panti);

rakstiskas liecinieku liecības (Civilt procesa kodeksa 257-*bis* pants);

atzīšanos (Civilt kodeksa 2730. pants un turpmākie panti);

oficiālu nopratināšanu (Civilt procesa kodeksa 230. pants);

ar zvērestu apstiprinātus paziņojumus (Civilt kodeksa 2736. pants un turpmākie panti);

pārbaudes (Civilt procesa kodeksa 258. pants un turpmākie panti).

Tāpat pastāv arī ekspertu ziņojumi, kas tiesai sniedz trūkstošās tehniskās zināšanas. Itālijas procesuālajā sistēmā nav noslēdzošas tiesību normas par pierādīšanas līdzekļu saistošo dabu, jo to iegūšana principā nav aizliegta. Tomēr atbilstoši Itālijas tiesu judikatūrai t.s. īpašie pierādījumi nevar apiet aizliegumus vai izņēmumus, kas ir ietverti materiālajās vai procesuālajās normās; ja tas tā nebūtu, tad pastāvētu iespēja slepeni iekļaut pierādījumus, kuri citos apstākļos netiktu atzīti vai par kuriem to atzīšanai būtu jāsniedz atbilstošas oficiālas garantijas.

2.5 Kādas ir metodes, lai iegūtu pierādījumus no lieciniekiem, un vai tās atšķiras no metodēm, kādas izmanto, lai iegūtu pierādījumus no lieciniekiem, kas ir eksperti? Kādi ir noteikumi attiecībā uz rakstveida pierādījumu un eksperta atzinuma/viedokļa iesniegšanu?

Liecinieku pierādījumus pieņem tiesa (Civilt procesa kodeksa 245. pants); ar tiesas rīkojumu tiek pieprasīts, lai liecinieks ierastos tiesā pierādījumu sniegšanas nolūkā, piemērojot piespiedu pasākumus un naudas sodu, ja liecinieks tiesā neierodas. Tiesa nosaka pierādījumu iegūšanas vietu, laiku un paņēmieni. Pēc attiecīgās puses pieprasījuma tiesa izpildītājs lieciniekam nodod uzaicinājumu ierasties tiesā. Liecinieks balsī nolasa solījumu teikt patiesību, un tad to iztaujā tiesnesis — puses nedrīkst tieši iztaujāt lieciniekus. Ir noteikums, kas ļauj tiesai ar pušu piekrišanu pierādījumus iegūt rakstiski (Civilt procesa kodeksa 257. *bis* pants). Tiesa nozīmē ekspertus un uzdod tiem jautājumus, uz kuriem tiem ir jāatbild; arī ekspertiem ir jāierodas sēdē un jāzvēr runāt patiesību. Parasti eksperti sagatavo rakstisku ziņojumu, taču tiesa var izdot rīkojumu un pieprasīt, lai viņi ierastos tiesā, un iztaujāt viņus sēdes laikā mutiski (Civilt procesa kodeksa 195. pants). Rakstiskie pierādījumi kļūst par tiesvedības daļu, tiklīdz tie tiek pievienoti puses materiāliem — kad tie sniegti pirmo reizi vai vēlāk, ievērojot likumā noteiktos termiņus (kas nepārsniedz uzklausišanai noteiktos termiņus saskaņā ar Civilt procesa kodeksa 183. pantu attiecībā uz parasto faktu noskaidrošanas procedūru).

2.6 Vai kādas noteiktas pierādīšanas metodes ir nozīmīgākas par citām?

Itālijas tiesību sistēmā vislielākā nozīme tiek piešķirta publiskiem dokumentiem un neatspēkojamām prezumpcijām. Publiskie dokumenti (Civilt kodeksa 2699. pants un turpmākie panti) ir dokumenti, kurus, ievērojot noteiktās formalitātes, ir izstrādājis notārs (*notaio*) vai cita valsts amatpersona, kam ir tiesības apliecināt savu publisko statusu vietā, kur dokuments ir ticis sagatavots. Publiskiem dokumentiem ir pilnīga pierādījuma vērtība, ja vien netiek pierādīts, ka tie ir nepatiesi. Izņemot šo problēmu, publiskie dokumenti ir uzskatāmi par absolūtiem un bezierunu pierādījumiem. Neatspēkojamās prezumpcijas (Civilt kodeksa 2727. pants) ir vēl iedarbīgākas, jo attiecībā uz tām nav iespējams pierādīt pretējo.

2.7 Vai noteiktu faktu pierādīšanai ir obligāti jāizmanto noteikta veida pierādīšanas metodes?

Likumā noteikts, ka atsevišķi fakti ir pierādāmi vienīgi ar noteikta veida pierādījumiem, proti, dažos gadījumos — ar publiskiem dokumentiem, savukārt citos gadījumos ir jāiesniedz rakstiski dokumenti, kas var būt gan publiski, gan privāti.

2.8 Vai lieciniekam saskaņā ar likumu ir pienākums sniegt liecību?

Lieciniekiem ir pienākums sniegt liecību, ja vien likumā nav noteikts citādi. Pastāv normas, kas attiecas uz šādām situācijām: nespēja liecināt; liegums noteiktām personām liecināt; kā arī iespēja atteikties no liecības sniegšanas. Liecinieka pienākums sniegt liecību netieši izriet no pilnvarām, kas tiesai tiek piešķirtas ar Civilt procesa kodeksa 255. pantu attiecībā uz gadījumu, ja liecinieks neierodas tiesā, proti, tiesa var izdot rīkojumu nogādāt liecinieku tiesā piespiedu kārtā un var uzlikt tam soda naudu.

2.9 Kādos gadījumos liecinieks var atteikties sniegt liecību?

Kriminālprocesa kodeksā, uz ko atsaucas Civilprocesa kodekss, noteiktajos gadījumos, tostarp attiecībā uz privātpersonām, kas var atteikties sniegt liecību, jo uz tām attiecas komercnoslēpuma, dienesta noslēpuma vai valsts noslēpuma neizpaušanas pienākums.

2.10 Vai pret personu, kura atsakās liecināt, var piemērot sankcijas vai likt sniegt liecību piespiedu kārtā?

Saskaņā ar Civilprocesa kodeksa 256. pantu tiesa par liecinieku, kas ierodas tiesā, taču atsakās bez pienācīga pamatojuma sniegt liecību, vai ja ir pamats uzskatīt, ka liecinieks sniedz nepatiesu liecību vai neizpauž pierādījumus, ziņos prokuroram, nosūtot tam sēdes protokola kopiju.

2.11 Vai ir personas, no kurām nedrīkst iegūt liecības?

Fiziskas personas, kurām attiecībā uz lietas faktiem pastāv personiskas intereses, pierādījumus sniegt nevar, jo viņu intereses nozīmē, ka šīs personas varētu tikt iesaistītas tiesvedībā kā dalībnieki (Civilprocesa kodeksa 246. pants). Attiecībā uz **strīdā iesaistītajām pusēm, kas viennozīmīgi nevar būt liecinieki**, Itālijas tiesību sistēmā ir paredzēta **oficiāla nopratināšana**, kura ir pierādījumu veids, kā mērķis ir iegūt puses atzišanos tiesā (Civilprocesa kodeksa 228. pants), un kurā ir jāievēro vispārējie noteikumi attiecībā uz pierādījumiem un kura konkrētāk (Civilprocesa kodeksa 230. un turpmākie panti) ir jāīsteno, izmantojot speciālas un īpašas darbības. Konkrētajai pusei ir jāsniedz atbildes personīgi, tā nevar izmantot piezīmes, izņemot gadījumu, kad tā pierādījusi, ka tas ir nepieciešams un tiesa to ir apstiprinājusi. Jautājumiem, kurus uzdod pusēm oficiālā nopratināšanā, jābūt saistītiem ar faktiem, kas sniegti kā pierādījumi un ir atļauti rīkojumā, ar kuru apstiprina oficiālo nopratināšanu. Tomēr var uzdot arī jautājumus, kas saistīti ar citiem faktiem – ja puses par to vienojas un ja tiesa to uzskata par lietderīgu. Ja puse nepamatoti nepiedalās vai atsakās piedalīties oficiālā nopratināšanā, no tā var izrietēt fakts, kas kalpos par pamatu pierādījumiem, kuri tiks **atzīti**, ja tiesa uzskata, ka tie būtu jāatzīst, ņemot vērā pārējos pierādījumus. Saskaņā ar iedibināto judikatūru gadījumā, ja puse atsakās sniegt atbildes vai neierodas uz nopratināšanu, tas nav automātiski uzskatāms par nepārprotamu atzišanos, bet drīzāk par apstākli, kurš, to izvērtējot kopā ar citiem tiesvedībā iegūtajiem pierādījumiem, var kalpot tiesai par pamatu secinājumu izdarīšanai, balstoties uz nopratināšanā sniegtajiem faktiem.

Tiesai nav nekādu piespiedu pilnvaru, izņemot iepriekš aprakstītās.

2.12 Kāda ir tiesneša un pušu loma, uzklusot liecinieku? Kādos apstākļos liecinieku var uzklusot videokonferencē vai ar citu tehnisku līdzekļu palīdzību?

Tiesnesis nopratina liecinieku, uzdodot tam tiešus jautājumus par faktiem, kas pieļaujami kā tiesvedībā nozīmīgi fakti, kā arī tādus jautājumus par tiem pašiem faktiem, kurus lietas gaitā ir pieprasījuši pušu advokāti.

Netiek izslēgta iespēja izmantot videokonferences, lai arī Civilprocesa kodeksā šāda iespēja nav skaidri paredzēta. Civilprocesa kodeksa 202. pantā noteikts, ka, izdodot rīkojumu par pierādījumu iegūšanu, tiesa “nosaka pierādījumu iegūšanas laiku, vietu un paņēmieni”, un tas ļauj tiesai norīkot liecinieka uzklusīšanu ar videokonferences starpniecību. Civilprocesa kodeksa 261. pantā paredzēts arī, ka tiesa var izdot rīkojumu veikt video ierakstu, kam nepieciešama mehānisku līdzekļu, rīku un procedūru izmantošana.

3 Pierādījuma izvērtēšana

3.1 Ja puse liecību ieguvusi nelikumīgi, vai tiesai ir kādi ierobežojumi sprieduma pieņemšanā?

Tiesa neņem vērā tādus pierādījumus, kas nav oficiāli iesniegti un pieņemti.

3.2 Ja esmu viena no lietas pusēm, vai mans paziņojums tiks uzskatīts par liecību?

Puses argumenti, kas kalpotu tai par labu, nav uzskatāmi par pierādījumiem. Taču atzišanās (ar attiecīgu negatīvu konotāciju), ko puse izteikusi **oficiālas nopratināšanas** laikā (skat. 2.11. iedaļu), tiks uzskatīta par pierādījumiem, kas vērsti pret šo pusi.

Lapa atjaunināta: 21/07/2022

Šīs lapas versiju savā valodā uztur attiecīgais Eiropas Tiesiskās sadarbības tīkla kontaktpunkts. Tulkojumu veic Eiropas Komisijas dienestā. Varbūtējās izmaiņas, ko oriģinālā ieviesušas kompetentās valsts iestādes, iespējams, nav atspoguļotas tulkojumos. Ne Eiropas Tiesiskās sadarbības tīkls, ne Eiropas Komisija neuzņemas nekādu atbildību par šajā dokumentā ietverto vai minēto informāciju vai datiem. Lūdzam skatīt juridisko paziņojumu, lai iepazītos ar autortiesību noteikumiem, ko piemēro dalībvalstī, kas ir atbildīga par šo lapu.